

КАК СА СЕ ПОЯВИЛИ ЛУННИТЕ ПЕТНА ЯКУТСКА ПРИКАЗКА

Превод от руски: Ангел Каралийчев, Вела Каралийчева, 1956

chitanka.info

Това се случило много отдавна — толкова отдавна, че и най-старите дядовци не са го запомнили. В едно якутско село живеело девойче-сиротинче. То си нямало нийде никого.

И станало нужда сиротинчето да иде при чужди хора. Прибрал го един богат старец с бабата си.

— При нас ще ти бъде добре, вземаме те за щерка — обещаха те на сиротинчето.

Но щом сиротинчето влязло в къщата им, те захванали да го товарят с най-тежката работа: и вода да носи, и дърва да сече...

Момиченцето се стараело да върши всичко колкото може по-добре. Но бабата току му подвиквала:

— Лентяйка! Хрантутница! Пак ли седиш със скръстени ръце? Гледай мене!

А старецът хокал и биел момиченцето без каквато и да било вина.

Тежък станал животът на сиротинчето. По-рано то било розово и весело, а сега станало слабичко и бледо. Все мълчи и тайничко плаче.

Една вечер бабата намислила да пере, но водата не й стигнала.

— Вземи менците и иди на езерото — викнала тя на момиченцето.

А било посред зима и толкова студено, че мъчно се дишало.

„Как ще намеря вода? Нали дупката в леда е замръзнала“ — си помислило момиченцето. Но нищо не посмяло да отвърне на бабата. Взело менците и поело.

Стигнало то до езерото, гледа — дупката цяла покрита с лед. Добре, че на брега имало железен лост. Момиченцето пробило пак леда и нагребало пълни менци с вода.

Почнало да се изкачва с водата по плъзгавата пътека. Върви и си мисли: „Ох, колко е тежко! Само дано не падна!“

Изкачило се на брега, вече преполовило пътя към къщи, но изведнъж се подхлъзнало и паднало. Водата от менците мигом се разляла на снега и замръзнала.

Сиротинчето се дигнало от земята, изправило се и заплакало.

Какво да прави сега? Да се върне у дома без вода — не може... Да иде пак на езерото — няма сили и ръцете го болят от студа.

Изведнъж станало светло. Задухал вятър и прогонил от небето облаците, зад които се криела месечината.

Месечината погледнала от небето и заляла всичко на земята със сребърна светлина.

Момиченцето видяло, че месечината го гледа приветливо. То протегнало ръце към нея и рекло:

— Месечинке, месечинке, вземи ме при себе си! Всички ме обиждат, никой не ми казва блага дума. Не мога повече да живея при моите господари!

Месечината чула жалбите на момиченцето, видяла сълзите му — дожаляло ѝ за сиротинчето. Паднала на земята като голямо кълбо и се търкулнала към момиченцето.

— Не тъжи, момиченце, не плачи. Тръгвай с мене. При мене никой няма да те наскърбява.

И като подхванала момиченцето, ей тъй — с менците, с кобилицата, — тя го дигнала на небето.

Оттогава сиротинчето останало да живее при месечината.

През някоя ясна нощ погледни към небето! Сам ще видиш, че на луната има петна. Вгледай се в тях — и ще разбереш, че момиченцето стои с менците, гледа към земята и се усмихва.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.